

Régi bútor

NEHEZEN szoktam meg – vagy talán nem is – hogy valaki ott alszik mellettem, bár az ágy sem az enyém, a régi majdnem ekkora volt, abban csak egyedül szuszogtam; óvatosan forgolódom, fel ne ébresszem, ha nehezen is, de elaludt, légzése beállt egyenletes ritmusra; ki tudja hányadszor próbálkozunk a szűk ágyat megosztani egymással, estelente bekuckózni magunk egy-egy sarkába, de nem volt mindig így; volt nagyobb ágy, szétnyitható, és akkor jól elfértünk, s volt hogy L-alakban összecsuktuk, és a lábunk összeért, úgy viszont keskenynek bizonyult, s végül ezért-azért a fotelágyba kényszerültem évekre, de ebbe a kisebb szobába azt már nem tudtuk bezsúfolni; most fejlábasan elhelyezkedve osztjuk meg és rontjuk el egymás álmát, hajnaltájt neszezve kelek, s az arcát látom, s amikor hétvégeken beszélgetünk éppen, egymással szemben ülünk, puha takaróink alatt az észrevétlen hanyatló ÁGYON.

